

זמנים לשבת קודש

- הדלקת הנרות 7.12
- חצות היום והלילה 12.41
- עלות השחר 3.42
- זמן החמה 5.29
- סוף זמן קרי"ש 8.11 - כ
- סוף זמן תפילה 10.16
- שקיעת החמה 7.51
- מוצאי שבת 9.05

פרקי אבות פרק ב'

דמותה לתמר

ג'ריון ק"י - שנה ה' - שלח תשס"ח

י"ד ע"י

**התאחדות אברכים
"ויואל משה"
ד' סאטמאר**

נתייחד ע"י כ"ק מור רביה"ק זי"ע
בנשיאות כ"ק מור רבינו שליט"א
בעה"ק ירושלים חובבי"א

מגיד תעלומה

מאיין לקח הנקודה

ויקרא משה להושע בן נון יהושע. שמעתיה בשם הרב הצדיק איש האלקים ר' מנחם מענדל מרימנוב זצלה"ה שהקשה, למה לא מצינו בכל התורה לשון בן בחייריק תחת הבית רק בסגול תחת הבית פלוני בן פלוני, ותיירץ הוא הקדוש, כי ידוע שלקח משה היוד משרה ונתנה ליהושע (סנהדרין קז). אולם שם בשרה אמנו לא היה להייד שום נקודה כי שם היתה בסוף התיבה, ובכאן היה צריך לנקד היוד בשבא ומאין לקח השבא, מהבית של ב"ן ונשאר שם רק חיריק, על כן כתיב דייקא בכאן תיבת בן בחיריק, ודפח"ח.

(יבש השדה. אות ק"ג)

[עייני אבא דכלה מטון כן משמיה דהרה"ק הרב מלובלין זצ"ל]

כח הס"מ בימים שנחבר בהימ"ק

והימים ימי בכורי ענבים. ביאור דברי קודש אלו כן הוא, כי בימים אלו מחמת שבכו המרגלים אז, ע"כ גרמו בכ"י לדורות, היינו שנתנו אז כח וממשלה להס"מ וגרמו שיגבור כוחו רח"ל ויחבר שני בתי מקדשות בעוה"ר בימים אלו, ועל זה גרמו אלו הימים של הליכות המרגלים, וזהו פירוש אמרי קודש, והימים היינו אלו הימים של הליכות המרגלים, הם ימים לאותן אותיות הכתובים בכורי ענבים, היינו האותיות שקודם אותיות ענבים, והיינו לשון בכורי, שהוא לשון בכור וראשון, [כידוע לשון בכורים], והנה בוא וראה שקודם אות ע' הוא ס' - קודם נ' הוא מ' - וקודם ב' הוא א' - וקודם מ' הוא ל'. והוא שם הס"מ, והיינו שאז בא יומו והצלתו רח"ל, שהצליח אז לחרוב הבית המקדש והגלנו לבין האומות.

(הרה"ק רבי שמשון מאסראפאלא)

ל"ב שיינים נגד ל"ב חוטי הציצית

אל יחתוך החוטין [של ציצית] בסכין, משום לא תניף עליהם ברזל, רק יפסקם בשיניים, דל"ב שיינים הם נגד ל"ב חוטין.

(כף החיים סי' י"א)

קדושת ציצית הנפסקין

אף על גב דכתב בסמ"ג דאין בציצית קדושה דמותה לניכנס מעוטף לבית הכסא, ואם נפסקו זורקו לאשפה, מכל מקום ראית בשכונת מהר"ל נהגו בו כיון דאיתעבד בהו מצוה עשו בה אחרת והחזיק שמש העיר לקשור עם הנפסקים את בגדי צבעונים שמכסין בהן כסאות המילה, ויש מסמנין בהם ספרים.

(מהר"ל, הל' ציצית ותפילין)

ראשי תיבות

ציצית ראשי תיבות: צ'דיק ל'פריד צ'ציותיו

ת"מ"ד. (מטה משה, סי' ט"ז)

מילי מעלייתא

המרגלים ייראו מנסיון העושר

כאשר נתבונן על ענין תלונת המרגלים על הארץ, הלא הם היו ראשי בני ישראל צדיקים גדולים וטובים איכה יכלו לדבר תועה על ה' חלילה, כי לא טובה הארץ, וכבר הבטיחם ה' בארץ ההוא כי טובה היא ארץ זבת חלב ודבש. אכן הנראה בכוננתם כי המרגלים האלו פחדו כי ראו את טוב הארץ בחלב דגן תירוש ויצהרו וכל פרי הארץ המה משתנים לטובה וכי זבת חלב ודבש היא, וזה פריה, לכן פחדו עבור בני ישראל פן בבואם שמה יבעטו בה' לאמר מי הוא, כמו שכתוב (דברים לב, טו) שמנת עבית כשית ויטוש וכו'. וזה שאמרו ארץ אוכלת יושביה הוא כי עז העם היושב עליה ובני ענקים ראינו שם, לכן אם תבואו שמה תהיו כמוהם. וזה שהביאו מפרי הארץ לראי' על גודלם וטובם. אבל כלב הוא שאמר להם מה לנו לירא מכל אלה, הלא אם אנחנו נהיה חזקים ביראת ה' ולא נטה אל תאות הארץ, אזי לא יזיק לנו כל דבר. וזה שאמר אם חפץ ה' בנו, ר"ל אם עיקר החפץ והמבוקש אשר בנו יהיה רק ה', לעשות רצונו יתברך שמו, אז והביא אותנו אל הארץ, ויכול נוכל לה ועלה נעלה וירשנו אותה, כי כן צריך האדם להתגבר לבטל כל תענוגי עולם הזה נגד עבודת השי"ת.

תפארת שלמה

חטא המרגלים

ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם. זה היה אחד מן החטאים של המרגלים, ונהי "בעינינו" כחגבים, עוד נוכל להבין, אבל מהו וכן היינו "בעיניהם", מה איכפת לך איך נראה אתה בעיני אחרים.

עמוד האמת

עצם השליחות עבירה הוא

ויהושע בן נון מן התמים את הארץ קרעו בגדיהם ויאמרו וכו' הארץ אשר עברנו בה לתור אותה טובה הארץ מאוד מאוד אם חפץ בנו ה' וגו'. נראה הכונה לפמש"כ רש"י לעיל בתחלת הפרשה (יג, ב) אני אמרתי להם שהיא טובה וכו' חייכם שאני נתן להם מקום לטעות בדברי המרגלים, וע"כ אפילו אם לא היו מוציאים דבה על הארץ מ"מ השליחות גופיה עבירה בידם שאינם מאמינים בדבר ה', ולכן נענשו בדבת הארץ, וז"ש ויהושע בן נון וכו', קרעו בגדיהם היינו על חטא המרגלים ואמרו שזה החטא גרם להם הארץ אשר עברנו לתור אותה - היינו השליחות עצמה עבירה היא בידינו, יען שבאמת טובה הארץ מאוד מאוד אם חפץ בנו ה' להביא אותנו אל הארץ הזאת, שכן הבטיח לנו הקב"ה וחסרון האמונה גרם כל זאת, והבן.

חתן 109

מענינא דיומא

נושב"ק זו נשפע שפע וברכה

ענין פרשת נסכים אחר המעשה של המרגלים, היא לרמז שיהיה הריצוי כ"כ עד שיושפע מזה שפע כל מינו ברכות, כי נסכים הוא שפיכת יין לשיתין, ושפיכת יין מרמז על ברכה, כאמרום ז"ל (עירובין ט"ה) על בית שנשפך בו יין נמים שהוא סימן ברכה, וכי"ר שיהיה נשפע לנו מושבת קודש זה כל שפע ברכה. אמרו אמת. להרה"ק ר"ל איינער זי"ע

ללמוד בכל יום הזוה"ק בענין המרגלים

שמעתי שהגה"ק אדמו"ר מגור זצלה"ה בעל שפת אמת זי"ע אמר בשם יהודי הק' זי"ע, אשר חיוב על כל אדם ללמוד בכל יום הזוה"ק פר' שלח (דף קנ"ט ע"ב) בענין מרגלים, אמר רבי שמעון מפרשתא דא אולפנא רזא דחכמתא ואשתמעו מנה רזין עלאין ויקירין וכו' כל הענין, שהוא התחזקות כנגד טענות היצה"ר המספתה את הבריות.

שיח שפ"י קודש, אות תכ"ג

ללמוד תרי"ג מצוות

וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם. ובמדרש רבה (בראשית) "חייב אדם ללמוד תרי"ג מצוות". ראיתי לאחד מהמדקדקים שהיה להם רשום תרי"ג מצוות בקונטרס קטן, והיה נוהג לחזור בכל יום אותם עד שכולם שגורים בפיו בעל פה, והיה יודע מצוה פלונית הוא מצוה נ' או ס' או כ' וכיו"ב, וכל מי שמנדב לבו לאהבת התורה יעשה כן. שלח הק' מס' שבעות פרק גר מצוה

פרחה נשמתם

סיפר מו"ר הרב מבארנוב זצ"ל, שהיה פעם אחד בפרשת שלח בצאנז, וכשהגיע בשולחן הקדוש לאמירת תורה, לקח הרבי הק' בעל דברי חיים מצאנז זצ"ל חומש בידו, ודפדף באותה פרשה למצוא איזה פסוק לומר עליו תורה, ועבר על כל הפרשה עד סופה, ופתח ואמר הפסוק: ולא תתור אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו', ונתלה מאוד כדרכו בקודש, ודפק על השולחן בהסתערות גדולה, ואמר כך הוא פירושו הפשוט: "איר זאלט ניט נאך גיין נאך אייערע הערצער, און נאך אייערע אויגן, נאר פאר דעם אין סוף אויסצוגיין, עכדה"ק, ומדברות קדשו אלו, נפל פחד גדול על כל המסובין בשולחן, וממש פרחה נשמתם מכולם, עד זמן מה שרוחם שב בקרבם.

תהלת חיים - כחו דרשב"י מפתחת בסוה"ט

סדר הלימוד לפר' קרח - מסכת גיטין

יום	א	ב	ג	ד	ה	ו	שבת
דף	פ"ו.	פ"ז.	פ"ח.	פ"ט.	פ"י.	פ"יא.	חזרה

מילי דאבות

היש בה עין. במס' בבא בתרא (טז) דרשו, הכי קאמר להו ישנו לאותו אדם ששנותיו ארוכים כעין ומגין על דורו כעין, וכונתו על איוב שהגין על הכנענים. ובוזה אמרתי לבאר מה דאייתא ויאמר ה' אל השטן הנו בידך אך את נפשו שמור, א"ר יצחק גדול צערו של שטן משל איוב, משל לעבד שאמר לו רבו שבור חבית ושומר ינה, פירש"י גדול צערו של שטן שהווקק לשמור את נפש איוב שלא תצא. ולכא"ו יפלא מדוע נתן הקב"ה נפש איוב להשטן לשמרו, והלא הקב"ה הוא שומר נפשות כל ישראל ומה יקטן לו לשמור עוד נפש אחת. ולהג"ל יובן כי מבואר שכל זמן שאיוב חי לא היו יכולים ליכנס לארץ, והרי זה דבר רע לישראל, וע"כ לא יתכן שתהיה שמירת נפשו בידי הקב"ה, דמפי עליון לא תצא הרעות, והיותו של איוב רעה היא לישראל, דזה מעבב גאולתו של ישראל, ע"כ הופקדה שמירת נפשו בידו של השטן. (דברי יואל)

ביאור הענין איך נתהפכו המרגלים מצדיקים לרשעים כמו רגע. דאייתא (ברכות ג) עשות לנצח היצה"ר, תורה ק"ש והזכרת יום המיתה, והנה הזכרת יום המיתה מועיל רק כשהיזה"ר מפתה אותו לעבירה מפורשת, דע"כ שייכור יום המיתה אינו ניסת לעצת היצר, אבל כשאבא לצבוע עבירה למצוה, אינו מועיל לזה הזכרת יום המיתה, דאדרבא ע"כ ביותר יחשוק נפשו לקיים זאת בחשבו שהוא מצוה, אבל בכח התורה יוכל להנצל אף מפיתוי היצר שצובע עבירה למצוה. והנה המרגלים סברו שע"י שלא יוכנסו לארץ יהיו המה המנהיגים (כמבואר בגדרש) ויכולו לפעול לטובת הדת ויהדות, אבל זה היה עצת היצר שצבע עבירה זו למצוה. והנה המה לא יכלו לקיים ב' עצות של תורה וק"ש, כי ההולך לדבר מצוה פטור מק"ש (ברכות י"א), וההולך בדרך אין רשאי לעסוק בתורה כמ"ש אל תרגונו בדרך, ולא נשאר להם אלא הכח של יום המיתה, אבל זה אינו מועיל לעבירה שצבע למצוה, וע"כ יובן איך נתפתו לעצת היצר. וז"ש ויכלו ויבואו, דע"י שהיה הולכי"ם בדרך, ונפטרו מלימוד התורה ומחויב ק"ש, ע"כ נגרם החטא הזאת שיבואו להוציא דבה על הארץ. (דברי יואל)

על הצדיקים

הרה"ק רבי ישכר בער מראדאשיין ז"ע
ח"י סיון תר"ג

אירע שבא דיבוק אל בית הסב"ק, והסב"ק ישב אז בחדרו כדרכו בקודש ולא היה יכול אז שום איש ליכנס אליו, והלך חתנו הרב הגאון צ"ח מו"ר יצחק זצ"ל ולקח מהבורשטיין חולין שנעשו על טהרת הקודש וזרק על הדיבוק הנ"ל, וצדק ע"ז הדיבוק בקולות משונות עד שנאספו כל העיר במעמד אחד מקול הזעקה אשר עשה וכל העומדים סביבו נבהלו מפניו וכשמועו הסב"ק שאלו מה זה הלילות וסיפר לו חתנו הנ"ל, ושאל לו הסב"ק האם לא נתת עליו האזנו הנ"ל והשיב לו הן, אז אמר אליו אם בשביל זה ניהא.

☆☆☆

בשנה האחרונה לימי חיי הסב"ק שנת תר"ג לפ"ק הרבו הדיבוקים רח"ל לבוא יותר מאשר הורגל, ושאלו אנשי מקום ראדאשיין את הרוחות מדוע מרבים לבוא הנה מה שלא היה עד כה, ויענו בלשונם אזוי לאנג וויא דאס לעכטלי צאנקט המה באים להחיות נפשם להשיג תיקון לנפשותם.

וביום ו' ערש"ק פ' בעלותך את הנרות ח"י לחודש סיון איזה שעות קודם פטירתו לחיי העוה"ב, והסב"ק במטתו בדעה צלולה צוה להגיש אליו קופסא של צדקת ר"מ בעל הגם ושל חברת ביקור חולים והכנסת אורחים, ולקח מתחת הכר מעות ונתן לכל צדקה איזו מטבעות, ואחר הצהרים בשעות המאוחרות סמוך לכניסת השבת קודש בא השמש בצהרים ונצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון האלקים השמימה, בהיותו בן שבעים ושמנוה שנים כולן שוין לטובה, בגלל השעות המאוחרות נדחתה הלילה ליום ראשון כ' בסיון, ותלמידיו הק' הכריזו בקול שכל מי שלא היה היום במקוה בל יתיך לגשת אל המטה, והיו שם הרבה קדושי ארץ, ויהי באמצע הלילה הגיע חסיד אחד מרחק לעיר ראדאשיין, ובראותו כי כבר הרחיקו עם הנפטר הק' מן העיר, רץ במהירות שיהא סיפק בידו עוד לגשת אל מטת הסב"ק, ברם כאשר נגע בהמטה נתעלף ונפל ארצה באין אונים, והגישו אנשיו אליו ושפשו אותו אבל לא יכלו להקיזו בשום אופן ונתהוה רעש גדול בין המלוים עד שאמר קדוש אחד מן המלוים שיקחו אותו במהירות לתוך העיר וישליכוהו בתוך מקוה של מים עם מלבושיו, וכן עשו ותיכף שב רוחו אליו, ואז סיפר שזה עתה הגיע מעירו שהיא רחוקה, ובראותו שכבר הרחיקו עם הנפטר לא הספיק ללכת מקודם למקוה.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מוסדות ישב לב דרבינו יואל מאטמאר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ששון ושמחה ישיגו
יום שמחה היא לנו, ישמח לבינו גם אנו, בשמחת אחד המיוחד שבחבורה. מעשי הטובים לראשו עטרה. מחונן בדעת ישרה, עושה ומעשה לטובתינו כמעשים נאמנים, שלא ע"מ לקבל תשלומים, לסדר תשלומי השכר ליימוז באופן נפלא וגם נעים.

הה האברך החשוב
הר"ר נתן בנימין ראטה נ"ו

לדגל השמחה בהולדת בתו שתי"ח בסיטן טוב ובטול טוב

ידינו פרושות נלפי מועלה, לנורא עלילה, בבקשה ובתפילה, שיהיה לרות נחת דקדושה מלאו תפניים, בנימ ובני בנימ, לה' ולתורתו נאמנים, דורות ישרים ומבורכים, בשכר מעשיו הבורכים, עדי נזכה לשמחת לבינו, בביאת גואלינו, ומשיח צדקינו, ומלכינו בראשינו, במהרה בימינו, אמן.

במכת תורה ובריכה
הנהגת המוסדות

רוגז עליו עוד יותר ושלחו מעל פניו והסב"ק פנה והלך לביתו שלום.

משם (מהמעליק) כתת רגליו אל צדיקי דורו ושממש בקודש ורוב ימי חלדו היה על אם הדרך וכאשר היה מרגל באפוא קדישא לאמר, שתיתי לי שזכיתי לשמש ק"כ בעלי רוח הקודש ובכן הציע פעם לזוגתו הרבה"צ שתקבל ממנו גט פטורין ותיקח איש אמיד והוא יפרנס אותה ולא תצטער עוד להיותה לבדנה ולא רצתה בשום אופן, באמרה שברצונה לגור עמו חיי צער, עדי שיופיע ה' רוח מרומם עליהם ויתורמם קרנם בכבוד, בהשפעת רבו הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב ז"ע ודודו אחי אמו הג"ר זונדל דומ"ץ ראדאשיין זצ"ל מנכבדי תלמידי הרה"ק ה"נועם אלימלך" מליזענסק ז"ע נתקרב אל רבם הרה"ק בעל "הנועם אלימלך" וגם שם זכה להכיר רבים מגדולי ארץ אשר אליהם המשיך לנסוע גם אחרי פטירת רבו הנ"ל ביום כ"א אדר תקמ"ז לפ"ק בהיותו בן כ"ב שנה, ביניהם הרחיק נדוד להסתופף בצל קדושת החוזה מלובלין ז"ע ששמנו ספג הרבה להתקרב לעבודת ה', ומסופר שפ"א שאל את רבו החוזה הק' דרך כללי בעבודת השי"ת השיבו החוזה שזהו דבר שא"א לומר לחבירו באיזה דרך ילך כי יש דרך לעבודת הבוה"ב בתורה ויש בתפלה ויש באמירת תהלים ויש באכילה ויש בתענית ויש בגמ"ח וכיו"ב וכולם הם דרכים נכונים לעבוד בהם הקב"ה, אך כ"א צריך לראות לאיזה דרך לבו מושך ובוזה יעשה בכל כחו, ופעם אמר לו החוזה, בעריל! בא ואברך, וזאת הברכה אשר בך אותך, השי"ת ימן לך יהודים שיעקרו אותך מתורה ותפלה (פון ערינסקיט) והגיד הרה"צ מוה"ר יוסף מטארטשין ז"ע לאביו החוזה הק' הלא יוכל להתגאות ח"ו, ענהו אביו הק', אפי' אם נרצין עבורו את כל שבעת הרקיעים ג"כ לא יתגאה ח"ו מזה.

☆☆☆

גם נסע להסתופף בצל קדושת המגיד הק' מקאזנין ז"ע, והיה למרן הסב"ק מראדאשיין ז"ע צלוחית שמן אשר ריפא בו חלאים הרבה, והשמן הנ"ל היה עוד מרבו המגיד הק' מקאזנין ז"ע אשר נמסר לו במתנה מאיש אחד ממעשה שהיה, כי לאיש הנ"ל (אשר נמסר לו השמן מיד המגיד הק' בעצמו) א"רע פ"א שנפלה לו הצלוחית שמן מעל החלון והצלוחית הוצג על עמדו בדוקפה והיה דבר זה נפלא בעיני הרואים והס"ק הרגיש מיד שאצלו נמצא השמן הנ"ל ושלח תיכף אחריו, ורצה לקנותו בדמים יקרים, אבל האיש הנ"ל לא רצה לקחת ממנו מאומה ונתנו במתנה למרן הסב"ק, בין הרפאות אשר היה לסב"ק נמצא אצלו ג' מינים בורשטיין הראשון היה נקרא חולין, והשני הינו חולין שנעשו על טהרת הקודש, והשלישי היה קודש, אשר זאת הקודש אשר הומסר לו מיד רבו המגיד הק' מקאזנין, ועל הבורשטיין הלז אמר הסב"ק שהי' בו כח גדול כזה שאם נגע בו הבורשטיין במת החיה המת על ידו, פעם

הסבא קדישא הרה"ק רבי ישכר בער נולד בעיר ראדאשיין לאביו איש תם וישר ירא ה' הרבני מו"ה יצחק, על זכירתו בן כזה מסופר שבבחרתו של ר' יצחק הנ"ל שימש בבית הרה"ק המגיד ממעזריטש ז"ע ובאותו זמן היתה שם משרתת נערה אחת הבאה בשנים, ולא היתה אפשרות לאבותיה לבוא עמה בקשרי השידוכין, להייתה חולנית ללא תואר והדר, פ"א קרא הרה"מ את משמשו לחדרו והציע לפניו את המשרתת הנערה הזאת להיותו לו לעזר ולבנות בית נאמן בישראל מתחילה סירב מוה"ר הנ"ל להשתדך עם המשרתת באמרו כל מה שיצוה עליו רבו לעשות יעשה באמונה ובלב שלם רק זאת לא יוכל למלאות רצונו בזה, כי איככה יוכל לסבול את גודל הבושה שיהא לו מזה אכ"ח, ברם הפציר בו הרה"מ והבטיחו שיהיה לו בן מתנה שיאיר את העולם, אז הסכים מוה"ר לשמור פקודת רבו, ותיכף עשה הרב המגיד את התנאים למ"ט ונשא אותה בבעט"מ ונולד להם הרה"ק מראדאשיין ז"ע.

☆☆☆

כשהגיע לעת דודים, בא בקשרי החיתון עם הרבה"צ המהוללה מרת ביילא ע"ה בת המנוח המרומם מו"ה מרדכי ז"ל, ועבר לגור עמה סמוך על שלחן חותנו בעיר חנטשין, וסבל אז דחקות גדול, ועבד את בוראו יתברך תמידין כסדרן ומוספין כהלכתן, והתפרנס כמלמד לילדי ישראל, כשלא הצליח במלאכה זו במלמדות התכונן להיות שוחט, כשהתחיל ללמוד דיני שחיטה בשו"ע י"ד, השוחט – ראשית צריך להיות דרכי מתוקנין וראת ה' על פניו, נבעת ופסק מלמודו, תחלה – אמר – עלי ללמוד כדי שיהיו דרכי מתוקנים רק לאחר מכן אוכל ללמוד דיני שחיטה, עסק במסחר נטל מיני סידיקות והחל לחזר עמהם על תפחיהם של כפריים, שלא נדדמן להם לבוא לעיר ולקנות צרכיהם והרויח בכל יום כדי פרנסתו וזה וזה ומפרנס את ב"ב באופן זה זמן מה, פ"א בעת הליכתו לרגל מסחרו כפעם בפעם התיישב בדעתו ואמר בלבו זאת יהיה תכלית שלי שאבלה כל היום בזה, ובשביל זה באתי לעוה"ז שאעסוק כל היום במ"מ ולא אחשוב מאומה על התכלית האמיתי, ועלה על רעיונו אז פי' על הפסוק (שמות טו) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחין, "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו" ופי' שכל זכר הילוד יעסוק בתורה שנמשלה למים, וא"ת מה נאכל ע"ז אמר הכתוב "וכל הבת תחין" שאשתו תעסוק במו"מ והיא תפרנס את ב"ב ואז יוכל לעסוק בתורה ועבודת השי"ת, ע"ד שאמר הגמ' נשים במאי זכיין וכו', וכאשר אמר זאת לאשתו קבלה עליה באהבה כ"ז ולקחה תיכף להעבודה, והרה"ק שמר לרבינתו טובה על עזרתה לו בימי נעוריו וזכר לה כל ימיו גם בגדלותו את סבלות נעוריה והזהיר את החסידים לכבדה, והוא התיישב בביהמ"ד ובילה ימיו בתפלה ולימוד התוה"ק, וטבילות ובכל יום ויום התהלך אל הנהר לטבול שמה ובימי החורף תבר גזיזי דברדא ונחת וטבל.

☆☆☆

במשך הזמן שהיה גר בחמעליק נתקשר בהרה"ק רבי אליעזר ליפא בנו של הרה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע שהיה גר שם אז לשמשו בקודש ולקבל לקח טוב לעבודת הבוה"ב, ודרכו של הסב"ק היה שבכל יום קודם תפלת הרה"ק מוה"ר ר' אליעזר ליפא הנ"ל עישן את מקטרתו, ואח"כ הלך אל הצדיק לצוק מים על ידו, ופעם התאחר לבוא אליו, ויען שהרה"ק מוה"ר"ל היה גבאי דקפדנא הקציף עליו לאמר, מדוע אחרת מבוא עלי לעת הקבוע לך בבוקר השכם, ובידעו בלבו כי לו אין אשם בדבר, ענהו הסב"ק בתמימות שגם הוא היה צריך לעשן לו מקטרתו קודם תפלתו, וכשמע מוה"ר"ל את דבריו נתמלא

מודא מקדש

להפריד המקטריגים

סיפור כ"ק מרן רביה"ק בעל ברך משה זי"ע, מה ששמע מהגה"צ אבדק"ק ריסקאווא זצ"ל, ששבת פעם בשב"ק אצל הרה"ק ר' אברהם שלום מסטראפקוב, בעת שהיה שם גם הרה"ק מנאסאד זצ"ל, וביום שב"ק כיבד הרב מסטראפקוב את הרב מנאסאד שידרוש לפני הקהל, ומימן הרב מנאסאד בתחילה עד שהפציר בו הרב מסטראפקוב, פתח ואמר, הנה בשמים ישנם שני מיני מקטריגים מהסטי"א, אחד זכר ואחד נקיבה, ועי" מה שנוהרים שלא להפסיק באמצע התפילות בשיחות בטילות, עי"ז מפרידים ביניהם ומכניעים את מקטריגים האלו, ואם ח"ו אינם נוהרים ומשיחים בשעת התפילה, אז מוכרחים לערוך מלחמות כדי להכניעם, כי מה שאין משיחים בשעת התפילה, זה הוא עיקר המלחמה היותר מועיל נגדם. וזהו פי דברי חז"ל במסכת סוטה השח בין תפלה לתפלה חוזר מעורכי המלחמה, כי השח באמצע התפילה צריך לערוך מלחמות הרבה כנגדם. וכאשר שמע הרב מסטראפקוב את דבריו נהנה מאד, ואמר זאת היתה כוונתי שיאמר, ומעתה כל מי שישיח באמצע התפילה לא אויחנו להתפלל בבית מדרשי.

(אלה מסעי דוד קפיא)

במעונותיהם של צדיקים נוספים, כאשר סופר לעיל. הוא התחפש בבגדי חייל פשוט, והגיע בגפו ללעלוב.

בהיכנסו אל חדר הצדיק, הסייר נאפוליון את מעילו הצבאי, הראה לצדיק את גלימתו ובגד המלכות, אשר עליה הנתוסס סמל מלכות צרפת והתנכר בפניו כקיסר ארץ צרפת. לאחר מכן שאל:

"פני מועדות עתה להילחם על מוסקבה כדי לכבושה, ומבקש אני לשאול, כאשר ישאל איש בדבר האלוקים, האם אצליח בדרכי זו, אם לאו?"

"לא אוכל להשיב על השאלה" החזיר לו רבי דוד "עד אשר יובטח לי כי תשובתי לא תעורר עלי תרעומת מאת הוד מלכותך".

לאחר שנתן נאפוליון את הבטחתו לכך, השיב לו רבי דוד: "הדרך אשר אתה הולך בה עתה, איננה צופנת לך הצלחה".

"אם יהיה הצדק עימך" הפטיר נאפוליון "לא תהיה לי עליך שום תרעומת, כפי שהבטחת, אך אם יתברר כי לא צדקת בדבריך, כי אז מרה תהיה אחריתיך".

לאחר מפלתו ברוסיה, כאשר חזר דרך פרליץ לצרפת, חלף נאפוליון שוב בסמוך ללעלוב, וזכה להיכנס אל מעונו של רבי דוד, הוא קד לפניו עמוקות, ואמר:

"נבואתך התקיימה, איש האלוקים, ודבר מדבריך לא נפל ארצה".

לאות הוקרה, הסייר מעלו נאפוליון את גלימתו ובגד המלכות, אשר עשויה היתה מבד שש אדומה, והניחה בידי הצדיק למזכרת.

בשנת תרי"א, כאשר עלה בנו של רבי דוד, הצדיק הקדוש, רבי משה מלעלוב, לארץ ישראל, נטל עמו את הגלימה ארצה, כאן, טבלה במקוה טהרה ועשה הימנה פרוכת לארון הקודש שבבית מדרשו.

המשך יבוא אי"ה

עמדי" הפטיר הקיסר בהתרגשות, "וגם לי ייטב בעת הזאת, להמשיך את דרכי ללא בגד השרד המלכותי, אשר עלול להכיר אותי על ידיה.

נאפוליון עזב את המקום ועלם במהירות.

הפרוכת מגלימת נאפוליון

דרכו של ר' יוסף לוריא בחזרה אל ביתו, טמנה לו סיפור בלתי נעימה, בעודו רוכב על סוסו בגפו בעיני היער האפל, לאחר שלווה את הקיסר לדרכו, התנפלה עליו כנופית ליסטים, אשר ששו למצוא בכליו את הגלימה היפה של נאפוליון, אשר קישוטי הזהב שעליה נצצו גם בחשיכה, לאחר רוב הפצרות עלה בידו של ר' יוסף יונה לשכנעם, כי יתפקו בנטילת הקישוטים המזהבים לעצמם, ואילו את גוף גלימת השש יניחו בידו. השודדים, קטפו מעל הגלימה את כפתורי הזהב שעטרו אותה שחור שחור, את שנים עשר זיזי הזהב שהיו קבועים בה, ותפרות היו על דשיה, גלימת השש עצמה, על שלל ריקמתה, נותרו ליהודי לשלל.

במשך שנים, חבוייה היתה הגלימה באוצרותיו של ר' יוסף יונה, מבלי לנלות לאיש על קיומה, זאת מתוך חשש כבד, כי הדבר עלול להמיט אסון עליו ועל משפחתו, אם לא אף על יהודי קהילתו כולה, לכשיודע למלכות רוסיה, כי ידו של יהודי היתה מעורבת בהצללתו של נאפוליון, רק לאחר שוך הדי המלחמה מן הארץ, ההין להוציא את הגלימה ממחבואה, ומסרה בחשאי לאומן, כדי שיעשה הימנה פרוכת לארון קודש.

בחלקה העליון של הפרוכת, נרקמו התיבות: "יוניא תפילתי יושב קידם י'אזין נ'אקטי. היוצרות את ראשי התיבות: "ותיקון", ואילו מן הצדדים, רקומות תיבות היוצרות את ראשי התיבות: "יוסף בן יעקב אהרן לוריא ר"י מאהליב ואשתו פרומע מסלוצק".

לאחר מכן החליט ר' יוסף יונה לעלות לארץ ישראל ולחונן את עפרותיה, ואף את הפרוכת העלה עמו לעיר הקודש ירושלים. את הפרוכת, מסר לפאר בה את ארון הקודש שבבית המדרש "מנחם ציון", של הגאון רבי ישעיהו ברדקי זצ"ל, בעיר העתיקה. לימים כאשר עקר בנו, ר' נתנאל לוריא, מבין החומות לשכונת "ימין משה", העביר עמו את הפרוכת לבית הכנסת "בית ישראל" שבאותה שכונה.

מאוחר יותר, מסרו צאצאי המשפחה את הפרוכת למשמרת, לידי מומחים אשר שלחו את הפרוכת לצרפת, כדי לאמת את מסורתה על ידי בדיקת מומחים בארצו של נאפוליון, ואכן תוצאות הבדיקה העלו, כי הבד שש הירוקה וכן הריקמה המפוארת שעליה, מתאימים, אכן, באיכותו ובעיצובו, לסגנון מלבשו של נאפוליון הראשון, כמו כן ניתן להבחין, כי הפרוכת עשויה מגלימה מלכותית, וגם אותות הכפתורים וקישוטי הזהב שנתלשו מעליה, ניכרים עדיין על גבי הקטיפה.

הביקור אצל הרה"ק מלעלוב

סיפור נוסף, על אודות גלימה של נאפוליון שהפכה לפרוכת, מסופר כך:

בעודו בפולין בערב המלחמה, כאשר ערך את הכנותיו האחרונות לחדור לרוסיה, הגיע נאפוליון לעיר צינסטחוב, הסמוכה ללעלוב, כאשר שמע מפי מקורביו בארץ פולין, כי בלעלוב הסמוכה מתגורר צדיק יהודי, רבי דוד, הנודע כאיש אלוקים קדוש, החליט לסור בחשאי אל מעונו, כפי שביקר

להרבות בהקדמות פתח ואמר: "נאפוליון בונפארטה, קיסר צרפת, אנכי. נאלצתי לנטות מעל צבאי ולנוס בגפי, כדי להימלט מפני מחנות חיילי רוסיה שדלקה אחרי, מצפה אני כי כיהודי תגמול עמדי חסד ואמת, ותסתירני מפני רודפי".

לאחר שנתן את עינו בלבשוו ההדור של האישי ובסוסו המיוחד, נטה לבו של ר' יוסף יונה להאמין לדבריו, ומבלי להסס, שב ופתח לפניו לרווחה את דלת חדרו אשר במחסן העצים, הוא הכניס את הקיסר העיפי והרעב פנימה, ומיהר לערוך לפניו שולחן מכל דברי המזון שנמצאו עמו שם במקום, לאחר מכן, הציע לפניו מיטה מוצעת נוחה, ונאפוליון עלה עליו כדי לתת תנומה לעיניו העיפות.

בעוד נאפוליון מחליף כוח, שקעה חמה ואתא ערב, כאשר התעורר משנתו, היה כבר הלילה בעיצומו. עתה בחסות החשיכה שפרסה היתה על היער, עלו נאפוליון והסוחר היהודי, איש איש על סוסו, והסוחר החל להוביל את נאפוליון במשעולי היער, אשר מוכרים היו לו היטב, מתוקף עבודתו רבת השנים ביערות הסביבה. שבע פרסאות (כשלושים ק"מ) הוביל הסוחר היהודי את נאפוליון, עד אשר הביאו אל אחד מוצאי היער, אשר סלל בפניו את הדרך לשוב ולהתאחד עם צבאו אשר חנה בקרבת מקום.

בטרם היפרדו מעל מיטבו היהודי, פשט מעליו נאפוליון את מעילו, ומתחתיו התגלתה גלימה מלכותית מפוארת, עשויה מבד שש ירוקה ומרוקמת זהב, הוא הסייר מעליו את הגלימה, ומסרה לר' יוסף יונה לאות תודה והוקרה.

"הא לך למזכרת, על החסד אשר גמלת

בינו שנות

דור ודור

מה

מלחמת קודש בין צדיקי הדורות

סביב מלחמותיו של הקיסר נאפוליון

קיצור מפרקים הקודמים

כאמור התחיל נאפוליון במלחמה שנית נגד צבא רוסיה, אשר לא הכניעו עצמם לגמרי תחת יד נאפוליון, בתחילה חשש נאפוליון להכנס אל תוככי רוסיה רק בחדשי האביב, אך מדינת רוסיה טמנו להם רשת אשר ע"י היתה המפלה לנאפוליון.

נאפוליון והסוחר היהודי

באחד הימים, יצא סוחר עצים יהודי עשיר, ר' יוסף יונה ב"ר יעקב אהרן לוריא, שמו - מבני מוהילוב, אל מחסן העצים הענק שלו, אשר מקומה היתה בפאתי היער הסמוך לסמולנסק, למרות מצב המלחמה, הגליח ר' יוסף יונה להפעיל חלק מפועליו ולהמשיך במלאכת כריתת העצים, בחלקת היער החכורות על ידו, באותו היום, התעכב משום מה בלשכתו אשר במחסן העצים יתר על המידה, וכאשר עמד לעזוב ולשוב אל ביתו, כבר נטו צללי ערב.

לפתע, הגיע לעומתו מתוך סבך היער, פרש לבוש הדר ורכוב על סוס אביר, מיד לכשהבחין הפרש בדמותו של הסוחר היהודי, מיהר להפנות את סוסו לעברו, ועם הגיע בסמוך אליו, דילג וירד מעל הסוס, חויטש את ידו לעומת הסוחר, ומבלי

חבורת

יסודי התורה

עני השאלות ונאמרים ודברים שיש להם יסודות
 תורה ע"י בני מן בני בני ישראל
 תורה ע"י בני מן בני בני ישראל

מאי דהוה הוה

אויב האט איר ליידער פארפאסט...

🔑 **נסחת סוכה**

🔑 **נסחת קידושין**

🔑 **נסחת ראש השנה**

🔑 **ח' פרקים נחמס' גיטין**

כאפט איין כאטש יעצט מיט

בלימוד פרק המגרש - פרק אחרון ממס' גיטין

יסודי התורה

שכר ועונש בדיני תנאי

דף ע"ה. מכדי כל תנאי מהיכא גמרינן להו מתנאי בני גד ובני ראובן, מה התם תנאי קודם למעשה אף כל תנאי קודם למעשה וכו', מה התם תנאי בדבר בדבר אחד ומעשה בדבר אחר אף כל לאפוקי הכא דתנאי ומעשה בדבר אחד.

ובתוד"ה לאפוקי כתבו עוד דבדיני תנאי צריך שיהא הן קודם ללאו ואפשר לקיימו ע"י שליח, עיי"ש.

ועפ"ז כתב לפרש בספר **כתנות אור** על פירש"י (פר' ראה) בפסוק ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעו, ופרש"י על מנת אשר תשמעו, וי"ל מה בעי רש"י בזה, וי"ל כי יצחק שהיה אוהב ישראל פתח בקללה ומסיים בברכה, אורחך ארוך ומברכך ברוך, ובלעם שהיה שונא ישראל פתח בברכה ומסיים בקללה, מברכך ברוך ואורחך ארוך, כמבואר בילקוט. והקשה לפ"ז משה רבינו שהיה אוהב ישראל למה סיים בקלה, ברכה וקלה. והתירוץ הוא עפ"י הנ"ל דבדיני תנאי צריך שיהא קודם ללאו, וזה דברי רש"י שהרגיש למה פתח בברכה וסיים בקללה הלא היה אוהב ישראל, לכך פ"י אשר תשמעו, ע"י שתשמעו ומשפט התנאי להיות הן קודם ללאו, ולכך פתח בברכה.

ובישמח משה (שם) הוסיף לדבריו קשה דאם היה רוצה לומר בדיני תנאי הלא צריך להיות תנאי קודם למעשה כנ"ל, דהיינו אשר תשמעו שהוא התנאי קודם הברכה שהוא המעשה הנעשה בזה, והכי הו"ל אם תשמעו אתן לכם ברכה, וכאן נאמר מעשה קודם לתנאי ואין זה בדיני תנאי. ותי' דבאמת התנאי הוא דבר שרוצה בו הנותן והמעשה הוא זה שנותן עבור זה כגון ע"ד משל שאומר לחבירו אם תבנה לי הבית אתן לך חפץ פלוני דהתנאי הוא הבית שרוצה הנותן והמעשה הוא החפץ שנותן, וא"כ עיקר הקפיצא שהדבר אשר רוצה בו הנותן יפרט בתחילה, וכן המגרש לאשה על תנאי ואמר אם תן לי מנה הרי זה גט, דהתנאי הוא מה שרוצה בו הנותן דהיינו שתתן היא לו המנה, והמעשה הוא הגט שנותן הוא, ולפ"ז הקושיא דה"נ התנאי הוא מה שרוצה בו יתברך דהיינו שמיירת מצוותיו, והמעשה הוא הברכה שנותן. אמנם באמת אין עצם רצונו ית"ש בשמירת מצוותיו רק בשביל שיתן הברכה בעוה"ז ובעוה"ב וא"כ תנית הברכה הוא ג"כ רצונו כמו עצם התנאי והוא נכון בס"ד.

ובייטב פנים (שוב אשיב ל"ג) תירץ דלא שייך לומר מעשה קודם לתנאי או תנאי קודם ללא לבני אדם, אבל בדיבוריו של יוצר בראשית לא שייך לומר זה קודם, שהרי זכור ושמו בדבור אחד נאמרו, ולא שייך זה קודם לזה, וזה שאמר הכתוב ראה אנכי דייקא נותן וגו' לכך את הברכה אשר תשמעו, ועכ"ז לא היה מעשה קודם.

מנהג ישראל תורה

כסא דברכתא (כה) כוס של קידוש

נוסח הקידוש

יש נוהגין לפתוח מתחלה פסוק ושמרו בני ישראל וגו' או זכור את יום השבת עד ויקדשהו. (משנה ברורה, סי' רפ"ט)

להתחיל מעל כן בך'

רבינו מצאנו התחיל קידוש ביום שבת, מעל כן בך' כמנהג הר"ק מראפשיץ. (וי"ג אורח)

הסוברים שלא להתחיל מעל כן בך'

יש מהמהמון שפותחין מעל כן בך' וכו', ושלא כדן הוא דכל פסוקא דלא פסקיה משה, אגן לא פסקינן. (משנה ברורה סי' רפ"ט ס"ק ב')

על פי האר"י מתחילין מעל כן בך'

ואני אומר מאחר דאמירת חצי פסוק זה, הובאה בספר פרי עץ חיים, שהם דברי רבינו הגדול אר"י החי זלה"ה, דרוח אלוהין קדישין ביה, אין לפקפק בהם כלום, כי מי יחוש יותר ממנו. (שו"ת רב פעלים, להגן איש ח')

לעורר את עצמו למען ישמרו קדושת השבת

ומקודם אשיב על מה ששאל על המנהג דמסיימים בקידושה רבה על כן בך' וכו', הא זה אינו התחלת הקרא וכו', ובאמת העולם נוהגין כן, ואני אמרתיה דזה הכלל דכל פסוק דלא פסקיה משה וכו', זהו דווקא אם רוצה לומר הקרא בדיוק משום איהו חיוב או דרשה או צריך לזה הענין וכדומה, אבל אם אומר רק דרך צחות, הוי כמו דקיי"ל בי"ד דאע"ג דאין כותבין דברי תורה בלי שרטוט, מ"מ אם כותב רק דרך צחות מותר, אפילו בלא שרטוט מותר עיי"ש. ואם כן הכי נמי נראה לי כן בנידון ידן דמה שאנו מסיימים על כן בך' וכו' הוא רק להודיע ולפרסם שה' בך' את יום השבת קודם מששת ימי בראשית, וקדושתו קבוע וקיימא בקשר אמיץ וזקוק, והוי רק כמו קריאה והכרזה להתעורר את עצמו ואת השומעים למען ישמרו ג"כ קדושת השבת, שהוא קדוש מאוד.

(שו"ת מהר"ם ס"ק)

אין כוונתם להפסיק

יש מתחילין על כן בך' אם כי הוא באמצע הפסוק, דאין כוונתן להפסיק אלא להקדים דברים. (ערוך השולחן)

קידוש היום מיושב

תשב מיושב במקומך ותקבל הכוס בשני ידיך. (שער הכוונות)
ועיין בברכי יוסף דמספר הכוונות שסידר מהר"ש וויטאל מוכח דקידוש היום הרב היה אומרו מיושב, וכן נהגו רבני קדישי שבעיה"ק ירושלים תוב"ב. (שערי תשובה)

כי דו"ה ה"ק בעל הנותן אמרי שפר זי"ע מדינוב, היה דרכו בקדוש לאכול דגים בשעת הקידוש, וטעמו ונימוקו אמר, כיון שממדיים כל כך אחרי הדגים בש"ק, והוא ענין גדול, ועם כל זה אין מברכין עליהם מעולם, כיון שהם דברים הבאים בתוך הסעודה, ואוכלים אותם באמצע הסעודה ואינם צריכים ברכה, ע"כ אכל אותם לאחר הקידוש בשחרית, כדי שיברך עליהם שהכל. (דרכי חיים ושלים)

קהל יומב לב דיסאטמאר

בנישואות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פעיהיק ירושלים תוב"א

ברכת מזל טוב

באותות כבוד ויקר וברגשי גיל ושמחה, הננו משגרים בזה ברכותינו ואיחולינו, אל מול ידידינו אנ"ש פעיה"ק.

הרה"ג ר' בנימין לייפער שליט"א
והחתן הנדיב אדמו"ר מנטעמשוואר שליט"א
לרגל נישואי בתו - נכדתו

משפ' הערשקאוויטש הי"ו
לרגל אירוסיו בנם

הרה"ג ר' יקותיאל יודא הירש הי"ו
לרגל הכנסת בנו לעוה"ב
ה"בר מצוה" ביום רביעי באולם ייטב לב'

הרה"ר נתן בנימין ראטה הי"ו
והחתן הנדיב ר' משה צבי בניאמין שליט"א
והקטן הנדיב ר' יודא עקשטיין שליט"א
והחתן הנדיב ר' ישראל פיינערשטיין שליט"א
לרגל הולדת בתו - נכדתם

וזאת הברכה, שתרו רוב נחת דקדושה מהם ומכל יצאי הלצים, אביה"ר.

כולל למצוינים ויאל משה דיסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיר וקול תודה

בתודה ושירה, נגילה ונזמרה, להביע ברכותינו ואיחולינו, עם רגשי לבבנו, קדם האב"ק היקר כמשמעו וכמדרשן, תורה ועבודה הוא רכושנו, עומד לימין כוללנו במסירות נפלאה בלי גבולים, חי ורב פעלים, שמו מפארים בהילולים, ה"ה

הר"ר נתן בנימין ראטה הי"ו

לרגל השמחה שבמעונו בהולדת בתו למז"ט

יה"ר שיזכה לגדלה למעש"ט ולתורה, בדרך המסורה, אמן.
מעתירת וברכת: הנהלת הכולל

רב ברכות ושובע שמחות

ברגשי שמחה וגילה, שפתינו תבענה תהילה, קדם האב"ר החשוב והנעלה, פאר המעלה, נודע במדותיו ובמעלות תרומיות, נוח לשמים ולבריות, ה"ה כש"ת

הר"ר נתן בנימין ראטה הי"ו

לרגל שמחתו בהולדת בתו למז"ט

ובכן חובה נעימה עלינו, בשם קהל אנשי שלומינו, להביע לפנינו תודתנו, על רוב פעולותיו מידי שבת בשבתו לקבץ תלמידי התשוב"ר בזמירות שירות ותשבחות בעת ס"ג.
הייר שירוה רוב נחת דקדושה מכל יו"ח, ובשכר פעלו הטובים ישלם לו הקב"ה בפעלים, עדי נזכה לבנין ירושלים.
הכרח בהוקרה והנצחה: הורי התשוב"ר

ששון ושמחה בגבולינו

קול רינה וישועה, עת הזמיר הגיעה, לברך ולהלל, רגשי לבבנו למלל, קדם ראש משפחתנו, עטרת ראשנו, הצמוד באהבה אלינו, יום ולילה דואג לשלומינו, האי גברא יקרא, עונה לכ"א בסבר פנים מאירה, עושה חסד עם הבריות, במועשי הכבירים לטובת הכלל ידועות, עוסק והוגה בתורת משה, דבוק בחסידות כבודה גדושה, שמו נודע בשערים, ה"ה

מוהר"ר אברהם מנשה ראזען שליט"א

ומנב"ת אמינו החשובה שתחי

להגל השמחה שבמעונו, באירוסיו איתנו, הבה"ח למעלות תמים, עוסק בתורת צדק עולמים, מעוטז בכל המעלות שמתנו הכתמים.

הבה"ח שמואל שלמה נ"ו

עב"ג בת מחו"ה הרה"ח ר' יעקב פרענקל שליט"א

והנה כי כן ימיר נבר ירא ה', וקנינו החשוב והנכבד

הרה"ג ר' יוסף משה סופר שליט"א

ומנב"ת זקנתנו הצוה"ה תליט"א

יה"ר מלפני שוכן כונונים, שהזווג יעלה יפה בכל המובנים, להעמיד דורות ישרים והגונים, לתפארת המשפחה והאבות, תורה וגדולה משולבות, עדי נזכה לביאת גואלינו, ושמחת עולם על ראשינו, אמן.

כ"ד החתמים בשמחה רבה - בניכם הנאמנים

שמחה בונים דוד, פארי, שמעון יצחק, עקב מנחם מענדל

הוצאות הגליון נתנדב ע"י

מוהר"ר אברהם מנשה ראזען הי"ו

לרגל אירוסיו בנו למז"ט